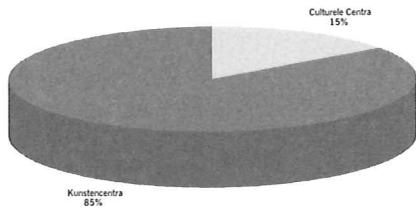
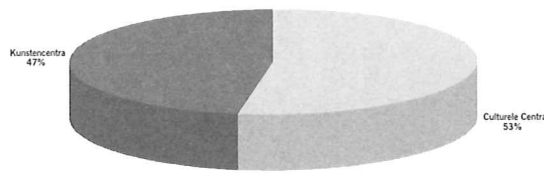

GRAFIEK 2. Rosas, speelplaatsen in Vlaanderen en Brussel: kunsten- versus culturele centra 1980-1995

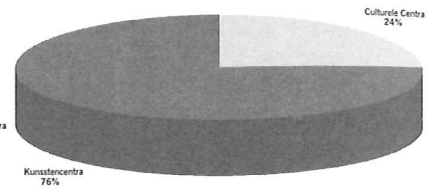
Bron: administratie Rosas

GRAFIEK 3. Ultima Vez, speelplaatsen in Vlaanderen en Brussel, kunsten- versus culturele centra (1987-1995)

Bron: administratie Ultima Vez

GRAFIEK 4. Les Ballets C. de la B., speelplaatsen in Vlaanderen en Brussel, kunsten- versus culturele centra

Bron: administratie Les Ballets C. de la B.

studie van Daan Bauwens. Het belangrijkste is dat de introductie van de hedendaagse dans in grote mate werd gedragen door de kunstencentra, wat niet gezegd kan worden van de talrijke Vlaamse culturele centra. Grafieken 2, 3 en 4 illustreren aan de hand van speellijsten van Rosas, Ultima Vez en Les Ballets C. de la B. de rol van de kunstencentra tussen 1980 en 1995.

Na enkele jaren was De Keersmaeker en haar gezelschap Rosas al lang niet meer de enige die hedendaagse dans produceerde. Tussen 1982 en 1995 werden in Vlaanderen ongeveer 29 verschillende choreografen of dansgezelschappen gesubsidieerd.⁵ Naast deze ooit of nog steeds officieel erkende choreografen telt dansend Vlaanderen enkele bewegingskunstenaars die nooit gesubsidieerd werden of geen toelagen aanvragen, zoals bijvoorbeeld de hoofdzakelijk in Vlaanderen werkzame Annamirl van

der Pluijm. Andere mensen 'hebben dan weer iets met hedendaagse dans', maar hun werk is weinig bekend. Het is trouwens niet duidelijk of ze ooit een voorstelling maakten. Laten we ruwweg aannemen dat dansend Vlaanderen tussen 1982 en 1995 een kleine 50 danskunstenars met professionele ambities kende.

Samen met dansorganisaties als Klapstuk en de Beweging werden steeds meer hedendaagse dansgezelschappen gesteund door de Vlaamse Gemeenschap. Grafiek 5 toont het aantal gezelschappen dat tussen 1984 en 1995 door het ministerie van Cultuur werd erkend, inclusief het KBVV.

Rosas kreeg als eerste hedendaags dansgezelschap subsidies: 1,5 miljoen fr. in 1984. Vanaf het beleid van Cultuurminister Patrick Dewael sluipen steeds meer hedendaagse dansgezelschappen in de begroting van de Vlaamse

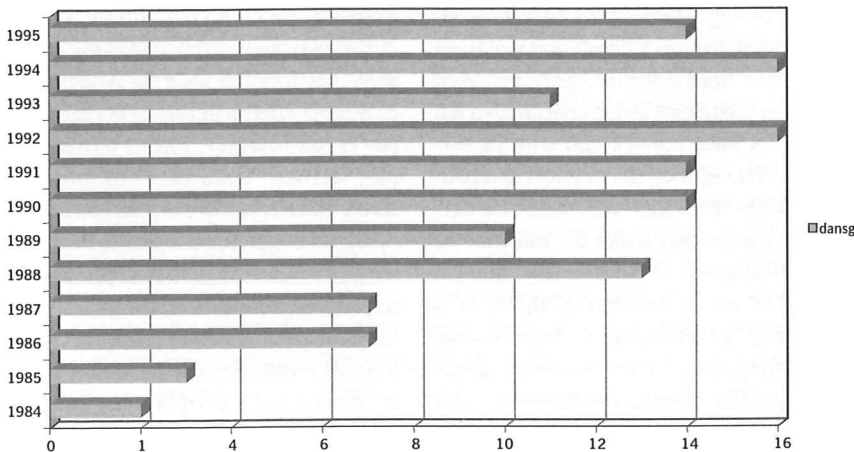
regering. Dit gebeurde aanvankelijk buiten enig wettelijk kader. Tot 1993 zouden de podiumkunsten in Vlaanderen namelijk geregeld worden door het Theaterdecreet van 1975. Theater kan in Vlaanderen dus al veel langer rekenen op een decretale basis. Dit verklaart deels de financiële voorsprong van het genre ten opzichte van dans. Vlaanderen telt echter ook veel meer theatergezelschappen dan choreografen, wat eveneens een hoger subsidiëring verklaart (grafiek 6).

Het Mattheuseffect

Binnen de hedendaagse dans kunnen we een groot onderscheid vaststellen tussen Anne Teresa De Keersmaeker, Jan Fabre, Alain Platel, Wim Vandekeybus en meer recent Meg Stuart enerzijds, en de 'overige' choreografen anderzijds. Terwijl de eerste groep tegenwoordig kan genieten van een vrij hoge symbolische, subsidiale en internationale erkenning, is dit voor de tweede groep veel minder waar. Tussen beide bestaat ook geen tussengroep. Indien we de welbekende fauna en flora metafoor gebruiken⁶, kennen we in onze regio alleen maar bomen en mos, geen struikgewas. Deze situatie verschilt sterk van de Vlaamse theatersector, waar wel degelijk sprake is van een artistieke of – kunnen we beter zeggen – financiële 'middenklasse'.

De grote kloof tussen de 'Vlaamse vijf' en de overige choreografen loopt parallel met het al dan niet internationaal erkend zijn. Dansgezelschappen die niet door de buitenlandse podia worden gepresenteerd, hebben maar een beperkt aantal speelkansen. Kleine theatergroepjes kunnen al gauw rekenen op een vijftigtal optredens in Vlaanderen en Nederland, maar voor de hedendaagse dansgezelschappen blijft dat beperkt tot tien à vijftien toonmomenten per seizoen. Deels heeft dit te maken met een infrastructuurprobleem. De meeste centra in Vlaanderen zijn namelijk niet uitgerust om dans te brengen. De accommodatie hier-

GRAFIEK 5. Het aantal dansgezelschappen en -organisaties gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap (1984-1995)

Bron: Vlaamse Gemeenschap, Administratie Kunst